

امروز را شاهد میگیرم (اول ماه مه) که هر لحظه ایستادیم خاموشی است در این جهان

از: محمود صالحی

به: گای رایدر دبیر کل کنفدراسیون اتحادیه های آزاد کارگری
موضوع: ضرورت پشتیبانی از برگزاری مراسم مستقل در اول ماه مه ۲۰۰۵
تاریخ: ۲۷ فروردین ۱۳۸۴

روز همبستگی جهانی طبقه ما در حالی دارد فرا میرسد که من و شش رفیقم (آقایان جلال حسینی، محمد عبدی پور، برهان دیوانگر، هادی تنومند، اسماعیل خودکام، و محسن حکیمی) که در اول ماه مه ۲۰۰۴ در شهر سقز دستگیر شدیم، هنوز با مقامات قضائی ایران در کشاکشیم. جمهوری اسلامی ایران گرچه در قانون کار یازده اردیبهشت را بعنوان روز کارگر برسمیت شناخته ولی آنرا:

الف: بعنوان اول ماه مه و روز همبستگی جهانی طبقه کارگر برسمیت نمی‌شناسد.

ب: برگزاری مراسم مستقل و علنی روز کارگر را برسمیت نشناخته است.

ما پارسال که در ایران سال کبیسه بود همزمان با همطبقه ای های خود در دنیا روزمان را در ۱۲ اردیبهشت گرامی داشتیم و آنرا مستقل از دولت برگزار کردیم. یعنی بدون سالنهای سر بسته نرفتیم و بعنوان پیک نیک در دشت و صحرا مراسم نگرفتیم. بلکه برای بزرگداشت روز خود پارکی را در دل شهر سقز انتخاب کردیم. کارگران امسال همچون پارسال قصد دارند مراسم بزرگداشت روز جهانی خویش را آزادانه سازمان دهند، هر جا که ممکن باشد دوباره و بطرزی مسالمت آمیز به خیابانها بیایند، سخنرانی کنند، قطعنامه بدهند مطالبات طبقه کارگر برای بهبود وضع اقتصادی، اجتماعی و سیاسی اقشار محروم و تحت ستم جامعه ایران را بگوش همه برسانند. اینها همه حقوقی بدیهی و اولیه است. اما کارگران برای تحقق همین حقوق بدیهی باید خطرات بسیاری را بجان بخرند. فعالین کارگری برای کم کردن و به صفر رساندن این خطرها به نظارت و توجه کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری آزاد بر برگزاری روز جهانی طبقه کارگر در ایران و کمک و پشتیبانی شما در صورت لزوم احتیاج دارند.

در پایان از حمایت های بیدریغ و ارزنده شما از دستگیر شدگان اول ماه مه سقز در سال گذشته تشکر میکنم.

۲۷ فروردین ۱۳۸۴

زننده باد اول ماه مه

محمود صالحی